saab ta 10ne aastaseks!" „Andke poissi minule; meie oleme oma Kaiega rääkinud: kus kaks söowad, sealt saab ka kolmas!" „Ära tee nalja!" keelas Ann; „poiss arwab seda töeks!" „Tõsi ongi! tahaksin teda kaswandikuks wõtta, ja kui oma lapse eest hoolt kanda!" „Noh taga paremaks!" kostis Ann, ja jättis ketruse seisma; „ei, naaber! ema ei wõi oma lapsi lahutada! ei ma seda wõi teha!" — „Aga ütlesid ju ise, et Lulli on esimene keda ära annad, ta koeruse pärast!" — „Ütlesin küll, aga oma laps on ikka kallis!" ütles Ann. Madis rääkis nüid weel seda asja risti ja põigiti läbi ja läbi ära. Nüid tuli ka Tõnu ise kodu; rääkisiwad Annega isekeskis natuke aega sala juttu, wiimaks pöörsid Madise poole ja lubasiwad Lulli Madisele kaswandikuks anda. — Lull wõttis mõned oma mänguasjadest ja riietest ligi ja jättis oma wanemad, wennad ja õed Jumalaga. Enne äraminemist maanitses isa teda, et ta ikka sõnakuulelik oma kasuisa wastu olla ja alati tema õpetuse järele teha, mis õige on.

Kodu saades küsis Madis: „Noh Kaie, siin on Lull, keda Jumal sulle lapseks annab!" Nüid oli enam kui tarwis. Kaie istus ahju ääres, hoidis ühte korwi selja taga. „Mis sull seal sees hoida on?" aga sell silmapilgul karjus laps. Nüid kohkus Kaie ära, ta tahtis salamahtu hoida, aga nüid korraga saab ilmsiks et laps juba kodus, ei oleks enam tarwis olnud Lullit külast tuua. „Kassi poeg karjub, keda ma linnast tulles ligi tõin!" „Olgu minu pärast koera kutsikas, minule pead sa ikka näitama!" Nüid ei aitanud Kaiel keegi asi, waid rääkis seda lugu kõik ilusaste ära, kuida lugu oli olnud, ja mis moodi ta wäetikese waewast päästnud. Madis ei saanud ka selle üle mitte wihaseks, waid pidasid nõuu, kuida nad nüid tegema pidiwad. „Kaks on meil palju sööta!" — Kuule Madis! mis Jumal tahab seda peame tegema, ja Jumal käskis mind wäetimad wõtta, ja sa igatsesid poisi järele." „Jah, aga Lull on siin, mis siis temaga teha!" „Noh, see pole raske õõlda: wiid teda jälle senna, kust